

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **A. K.**, narozen X
státní příslušník Běloruské republiky
bytem X
zastoupen advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, Nové Město, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 20. 12. 2023, č. j. OAM-753/ZA-ZA11-ZA06-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2023, č. j. OAM-753/ZA-ZA11-ZA06-2023, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku 6 800 Kč k rukám advokátky JUDr. Ireny Strakové.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah napadeného rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že se

žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul tvrzení žalobce a uvedl, že žalobce již jednou v roce 2002 o mezinárodní ochranu v ČR neúspěšně žádal. Důvody nynější žádosti o mezinárodní ochranu jsou dva: obava ze zatčení kvůli odeslání finanční podpory kamarádům, kteří již zatčeni byli, a obava z toho, že bude muset bojovat ve válce na Ukrajině na straně Ruska. Při posouzení žádosti žalovaný vycházel z výpovědi žalobce a informací o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v zemi původu.
3. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nevyvíjel v zemi původu činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny. Jednorázově poslal dvěma kamarádům peníze na prapor. V zemi původu nebyl nikdy stíhán ani odsouzen a neměl žádné problémy s policií a bezpečnostními orgány. Zemi původu opustil legálně v lednu 2019 a v lednu 2021 tam byl na třítydenní návštěvě matky, přičemž cestoval letecky bez problémů. V zemi původu nikdy nebyl vystaven pronásledování.
4. Žalovaný dále nedospěl k závěru, že by žalobce mohl v zemi původu pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce uvedl, že se obává zatčení, protože v roce 2021 poslal dvěma kamarádům peníze na prapor, dopravu na demonstrace a další věci, přičemž tito kamarádi byli posléze odsouzeni k trestu odnětí svobody. Žalovaný konstatoval, že šlo o jednorázovou finanční podporu ve výši 100 a 150 EUR, o nepravdivé platby. Žalobce platby nedoložil, ač tvrdil, že tak učiní. Platby proběhly přes Paysend, a tak by neměl být problém je doložit. Tvrzení, že bude zatčen kvůli platbám nebo proto, že jeho kamarádi byli zatčeni, považuje žalovaný za subjektivní, nepodložené a účelové. Žalobce sám uvedl, že neví, zda se policie země původu o platbách dozvěděla. Z Výroční zprávy Human Rights Watch 2023 o zemi původu žalobce plyne, že státní orgány se zaměřují na ochránce lidských práv, novináře, právníky, opoziční politiky, aktivisty a kritiky války na Ukrajině. Od roku 2019 došlo ke zhoršení i pro řadové protestující. Žalobce se v zemi původu v době demonstrací po volbách v roce 2020 nenacházel, protestů se neúčastnil a kromě finanční podpory se o žádné politické aktivity nezmínil. Není tedy důvod, proč by se orgány země původu měly na žalobce zaměřit. V lednu 2021 v zemi původu pobýval tři týdny a o žádných potížích se nezmínil. Uvedenými tvrzeními se žalobce snaží zveličit svůj význam.
5. Pokud jde o obavu ze zapojení do války, poukázal žalovaný na rozpor v žalobcových výpovědích. Policii ČR dne 6. 6. 2023 řekl, že u nich doma několikrát zvonili důstojníci, ale o šest dní později při pohovoru k žádosti uvedl, že u nich byl nějaký pán jen jednou. Tento rozpor snižuje věrohodnost výpovědi žalobce. Žalovaný odkázal na Informaci Finské imigrační služby z 12. 12. 2022, která popisuje kontroly údajů odvedenců probíhající na konci roku 2022, a na Informaci OAMP *Bělorusko, Odvody a povinná vojenská služby* ze dne 27. 11. 2023, která mimo jiné uvádí, že k zapojení země původu žalobce do války dosud nedošlo a brání mu silný odpor řadových vojáků a že došlo ke spuštění mobilizačního cvičení a prověrek a omezení svobody pohybu branců. Branná povinnost je legitimní občanskou povinností. Z uvedených informací je zřejmé, že orgány země původu dostaly zadání ohledně akceschopnosti armády, které striktně plní. Nevyskytly se žádné informace o tom, že by lidé předvolaní k vojenským komisím nebo povolání na výcvik záložníků nebyli propuštěni domů. Pokud jde o obavu žalobce, že by ho po návratu už nikam nepustili,

odkázal žalovaný na Informaci Finské imigrační služby, podle které byl zákaz vycestovat do zahraničí zrušen poté, co se člověk dostavil k vojenské komisi. Zapojení země původu žalobce do války na Ukrajině aktuálně nic nenasvědčuje. Povinnost účastnit se vojenského výcviku nemůže být chápána jako pronásledování. Žalovaný si je vědom, že v zemi původu panuje období občanského a politického napětí, ale neshledal, že by se tato situace žalobce přímo dotýkala.

6. Z protokolu o výsledku žalobce sepsaného Policií ČR navíc vyplynulo, že žalobce se rozhodl v ČR zůstat i bez povolení k pobytu, vydělával si nelegálně a když zjistil, že žít v ČR načerno je těžké, rozhodl se na radu advokáta požádat o mezinárodní ochranu. Jeho žádost proto působí účelově. Mezinárodní ochrana neslouží legalizaci pobytu, ale ochraně cizích státních příslušníků, jimž hrozí pronásledování.
7. Žalovaný dále dospěl k závěru, že v případě žalobce nejsou důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobci nehrozí trest smrti. Legislativa země původu jeho uložení umožňuje například v případech vraždy s přitěžujícími okolnostmi, vlastizrady, terorismu. V roce 2022 nebyl k trestu odsouzen nikdo, jedna osoba byla popravena a jedna na jeho výkon čekala. V roce 2023 nemá žalovaný žádné informace o uložení ani vykonání tohoto trestu. K hrozbě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení žalovaný nejprve obecně shrnul, že takové zacházení musí dosáhnout mimořádného stupně a doplňkovou ochranu lze udělit pouze tehdy, když takové zacházení reálně a bezprostředně hrozí. Zpravidla musí žadatel předložit nějaké zvláštní rizikové faktory, samotná špatná situace v zemi nestačí. Tvrzení žadatele by měla korespondovat s informacemi o zemi původu. Ačkoliv v žalobcově zemi původu je situace ohledně ochrany lidských práv problematická, nelze dovozovat, že by všichni její obyvatelé byli vystaveni skutečnému nebezpečí mučení a nelidského či ponižujícího zacházení. Pokud jde o obavu ze zatčení kvůli finanční pomoci kamarádům, odkázal žalovaný na posouzení tohoto tvrzení pro účely azylu a zopakoval jeho podstatné body. Ke kontrolám na hranicích odkázal žalovaný na Informaci OAMP *Bělorusko: Současná situace účastníků protestů proti výsledkům prezidentských voleb konaných v roce 2020* ze dne 17. 8. 2023, podle níž dochází k pohovorům s navracejícími se osobami, přičemž jsou hledáni účastníci protestů, nejde ale o systematickou strategii. Žalobce se žádných protestů neúčastnil. V té době v zemi původu nebyl. Zemi původu pak v roce 2021 navštívil. Má-li obavu z kontroly telefonu, může telefon nebo telefonní číslo změnit. K obavě ze zapojení do války na Ukrajině žalovaný uvedl totéž, co při posouzení důvodů pro udělení azylu. Doplnil, že v zemi původu žádný ozbrojený konflikt neprobíhá. Vycestování žalobce neodporuje ani mezinárodním závazkům ČR.

Obsah žaloby

8. Žalobce namítá, že žalovaný porušil § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a to v souvislosti s § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Porušil také čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Dále žalobce shrnul svou pobytovou historii, situaci v zemi původu a proč se obává návratu. Mimo jiné uvedl, že v ČR setrval kvůli obavám o svou bezpečnost kvůli válce na Ukrajině. Návratu se obává i kvůli finanční podpoře přátel a známých postižených perzekucemi v návaznosti na demonstrace. Zmínil i návštěvy bezpečnostních složek u jeho matky, které se snažily zjistit, kde žalobce je a předat mu

povolávací rozkaz, aby se dostavil k vojenskému cvičení. Žalovaný obavy žalobce bagatelizuje a nezabýval se dostatečně všemi aspekty jeho situace.

9. K neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu žalobce namítl, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Dokumenty, z nichž vycházel jsou starší než rok. Situace ohledně války na Ukrajině a postoj země původu se dynamicky vyvíjejí. V zemi původu je dlouhodobě neuspokojivá situace v oblasti dodržování lidských práv a jsou potlačovány projevy nesouhlasu s vládnoucím režimem. K obavám žalobce proto nelze zaujmout přezíravý postoj, který žalovaný opírá o nedostatek subjektivního prvku.
10. Namítá, že jeho žádost o mezinárodní ochranu měla být posouzena v rámci jednotného azylového postupu EU, který vnímá důvody pro udělení mezinárodní ochrany extenzivněji a posuzuje i další kritéria v oblasti lidských práv. Žalovaný restriktivní výklad zákona o azylu uplatňuje proti většině žadatelů bez rozdílu země původu. V rozsudku ze dne 16. 9. 2008, sp. zn. 3 Azs 48/2008, Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) dovodil, že za pronásledování lze považovat jednání prováděná, podporovaná nebo trpěná státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě. Za pronásledování se podle tohoto rozsudku považuje i jednání soukromých osob, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.) nevyžaduje, aby žadatel již byl obětí pronásledování, stačí, aby pociťoval odůvodněné obavy z pronásledování. Žalobce je toho názoru, že jeho obavy mají reálný základ a jsou odůvodněné. Žalovaný neposoudil skutečný stav věci, jak jej žalobce uvedl. Podle NSS je udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu. Toto ustanovení pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu jako s prvkem objektivním. Využíván je přitom standard přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování. To znamená, že tato možnost musí být reálná. Nemusí ale dosahovat 50 %. Předchozí pronásledování je závažným ukazatelem pronásledování v budoucnu. Je tedy třeba zkoumat všechny minulé incidenty popsané stěžovatelem. Žalovaný postupoval v rozporu s přímo použitelným právem EU a relevantním mezinárodním právem. Žalobce cituje čl. 18 Listiny základních práv EU a čl. 47 Listiny základních práv a svobod a odkazuje na odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), že jejím hlavním cílem je stanovit další normy řízení o mezinárodní ochraně v členských státech a že rozhodujícím faktorem pro posouzení žádosti je míra bezpečnosti žadatele v zemi původu a že členské státy mohou zemi označit za bezpečnou zemi původu. Měla by být stanovena společná kritéria pro označování třetích zemí za bezpečné země původu.
11. Žalobce svou obavu zdůvodnil a má oporu v informacích obecně známých i plynoucích z materiálu žalovaného. Žalovaný ale jeho tvrzení považoval za účelová proto, že žalobce setrval na území ČR poté, co jeho předchozí oprávnění k pobytu skončilo, a o mezinárodní ochranu požádal až po nějaké době. Žalobce nesouhlasí s tím, že relevanci jeho výpovědi snižuje rozdíl v udávaném počtu návštěv bezpečnostních složek u jeho matky. I jediná návštěva je důvodem k obavám, protože je projevem zájmu o osobu žalobce. Takové praktiky nemají oporu v demokratickém zřízení, pokud zde není konkrétní podezření z trestní odpovědnosti. Závěr žalovaného o účelovosti žádosti je subjektivní a nezohledňuje situaci v zemi původu. Obava žalobce z návratu se odrazila v jeho setrvání bez povolení k pobytu a má původ v neúspěšné předchozí žádosti z roku 2002.

12. Žalobce odkázal na zásadu *non-refoulement*, čl. 10 Ústavy a přímou aplikaci čl. 2 a čl. 3 Úmluvy. Státy, které k Úmluvě přistoupily musejí uvedenou zásadu respektovat, a to jak v „evropském“ pojetí (tj. v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 2 a čl. 3 Úmluvy), tak v pojetí čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalovaný tuto zásadu vykládá v neprospěch cizinců pouze ve vztahu k hrozbě porušení čl. 3 Úmluvy. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) však členským státům umožňuje přijmout vnitrostátní pravidla jen ve prospěch cizince. Je otázkou, zda unijní právo postup žalovaného nezakazuje. Zásada nenavrácení má širší význam zahrnující i právo na život.
13. Žalobce usiluje o posouzení své žádosti s ohledem na čl. 8 Úmluvy. V návaznosti na to se zabývá pojmem „důvod hodný zvláštního zřetele“ a podmínkami pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Obsah vyjádření k žalobě

14. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že při posuzování žalobcovy žádosti postupoval v souladu se zákonem, a shrnul posouzení důvodů pro udělení azylu v napadeném rozhodnutí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

15. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 6. 6. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 12. 6. 2023 uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny. Finančně podporoval revoluci – kamarády, co chodili na mítinky a sbírali peníze. Bylo to proti diktatuře. Je svobodný a nemá děti. Do ČR přicestoval dne 27. 1. 2019. Od té doby byl jen asi jednou zpět na tři týdny navštívit matku. Naposledy do ČR přicestoval letecky v roce 2021. Od roku 2019 pobýval v ČR na základě víza. V roce 2002 nebo 2004 zde také žádal o mezinárodní ochranu. K důvodům žádosti uvedl, že se bojí, že bude zatčen a že by musel bojovat na straně Ruska, protože měl dostat povolávací rozkaz.
16. Téhož dne byl se žalobcem proveden pohovor. Uvedl, že v zemi původu má matku a bratra. V ČR nemá žádné příbuzné. V zemi původu nikdy nebyl trestně stíhán a neměl problémy s policií či bezpečnostními orgány. V ČR byl ve dvaceti letech a líbilo se mu tady. Když v roce 2019 dostal nabídku práce v ČR, neváhal. Dostal pracovní vízum na dva roky. Asi před rokem mu byla zamítnuta žádost o prodloužení pobytu, asi před půl rokem mu právník sdělil, že se již nelze odvolat a jediná možnost je jet do země původu. Nový právník mu řekl, že může ještě požádat o azyl. Na dotaz, proč se obává zatčení, uvedl, že jeho přátelé se účastnili protivládních demonstrací a někteří jsou již ve vězení, konkrétně I. S. a S. V.. V. byl odsouzen na tři nebo čtyři roky, S. na čtyři nebo šest let za účast na demonstraci a odpor policii. Byli to obyčejní lidé, ne organizátoři. Chodili na demonstrace v Pinsku i v hlavním městě. Jsou to jeho přátelé z práce, hráli spolu fotbal. S matkou S. mluvil po telefonu, ale řekla mu, ať radši nevolá, aby neměli problémy. Když volají lidé ze zahraničí, zejména z ČR, jsou z toho problémy. Rodina, která má nějaký záznam je brána jako nespolehlivá a v případě problémů je pro policii podezřelá. Své matce žalobce dříve posílal peníze. Celní správa po ní chtěla vysvětlit jejich původ. Když řekla, že jsou od syna, bylo to v pořádku, ale nesmí se překročit určitá částka. V roce 2021 také poslal peníze S. (100 EUR) a V. (150 EUR). Sbírali peníze na prapor, dopravu na demonstrace a další věci. Hodně lidí také dostalo výpověď z práce kvůli názorům. Ptali se, zda je žalobce nechce podpořit. Protože si

to mohl dovolit, peníze jednorázově poslal. Pak začaly problémy s bankami a skončily i demonstrace. Neví, jestli se policie dozvěděla, že posílal peníze, jestli jí to kamarádi řekli při výslechu. Ale stačí, že jsou přátelé. Policie při výslechu zjišťuje okruh známých lidí a ti jsou pak automaticky podezřelí. Kdo odjel v roce 2021, je brán, že odjel z důvodu protivládních demonstrací. Kdo odjede do Polska nebo ČR, třeba i za prací, je podezřelý, protože tyto státy jsou brány jako nepřátelé. Na hranicích jsou kontrolovány telefony (YouTube, WhatsApp) a zda lidé nevezou peníze na podporu opozice. Stačí, že se člověk podívá na stránky, jako je Nexta, a může jít do vězení. Před pár měsíci byl uzákoněn výjimečný trest zastřelení za zradu. Žalobce si už v ČR zvykl žít jako svobodný člověk. Podívá se, zda má doklad k platbám kamarádům, které posílal přes Paysend.

17. Na dotaz na obavy z nástupu do armády uvedl, že u nich doma byl muž, který se ptal jeho matky, kde žalobce je. Řekl matce, že mu má předat výzvu, aby se dostavil do střediska, nahlásil se a podepsal čestné prohlášení, že zemi původu neopustí bez předchozího schválení. Hlásit by musel i cesty v rámci země původu. Matka jim řekla, že tam žalobce už dlouho nebydlí, vrátit se nechystá a aby už nechodili. Řekli, že pokud by se vrátil, musí se nahlásit. Pak už s matkou v kontaktu nebyli. Žalobce byl na vojně a je zařazen do vojenské zálohy do 65 let. Na předvolání se musí dostavit. Kdyby se vrátil už by ho nikam nepustili. Nic neudělal a nechce být v zemi původu potrestán, protože je kamarád lidí, kteří jsou ve vězení. Mohl by dostat dva nebo tři roky. Hodně lidí, kteří šli na demonstraci bylo potrestáno. Bojí se, že by musel bojovat ve válce na straně Ruska. Z otcovy strany má příbuzné na Ukrajině, bydlel na hranici s Ukrajinou. Ukrajince bere jako sousedy a bratry a nechce proti nim bojovat. Když se v roce 2004 do země původu vrátil byla vláda ještě křehká a nedělala represe. Žalobce nebyl nijak zvlášť kontrolován. Chytili jen přímé účastníky demonstrací. Uvedl, že se pokusí obstarat doklady o odsouzení kamarádů.
18. Součástí správního spisu je dále oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění se žalobcem ze dne 6. 6. 2023 a protokol o výslechu žalobce z téhož dne sepsaný v rámci tohoto řízení. Z protokolu plyne, že žalobce se dne 6. 6. 2023 dostavil do Příjímacího střediska Zastávka a požádal o mezinárodní ochranu. Neměl platný cestovní doklad, pouze jeho kopii, ani žádné oprávnění k pobytu na území ČR. Policie ČR lustracemi v evidencích zjistila, že žalobce do ČR naposledy přicestoval dne 17. 1. 2021 letecky. O mezinárodní ochranu již neúspěšně žádal v roce 2002. V ČR měl od 7. 2. 2019 do 6. 2. 2021 povolen pobyt na základě zaměstnanecké karty. Žádost o její prodloužení mu byla zamítnuta. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 7. 2022. Žalobce při výslechu ke své pobytové historii uvedl, že naposledy do ČR přicestoval dne 17. 1. 2021, kdy se vrátil ze třítydenní návštěvy rodiny. Do ČR přiletěl dne 27. 1. 2019 a nastoupil do práce. Poté požádal o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, ale v červenci 2022 byla žádost zamítnuta. Protože probíhala válka na Ukrajině a země původu je spojencem Ruska, bál se, že by v případě návratu musel jít bojovat, což je proti jeho přesvědčení. Poté, co byly v roce 2021 potlačeny protivládni demonstrace, probíhaly v zemi původu čistky a mnoho jeho přátel dostalo trest odnětí svobody za vyjádření svých názorů. Bál se, že by po návratu byl potrestán za finanční podporu trestaných přátel a nesouhlas s vládní politikou. Vláda trestá i za finanční podporu, kterou zjistí z bank. Jelikož tyto důvody přetrvávají, z ČR neodcestoval. V případě návratu se bojí o svou svobodu a život. Dokud se nezmění vláda a neskončí válka, není možné se vrátit. U nich doma několikrát zvonili důstojníci armády za účelem předání povolávacího rozkazu. Někoho hned pouští domů, někdo musí na několikátýdenní cvičení. Všichni jsou nuceni podepsat prohlášení, že nikam nesmí bez povolení odcestovat. Na dotaz, co dělal poté, co se dozvěděl, že nezískal povolení k pobytu, uvedl, že kvůli uvedeným obavám

neodcestoval. Živil se příležitostnou prací na černo. Žití na černo bylo těžké a rozhodl se situaci řešit. Advokátka mu doporučila, ať požádá o azyl, protože splňuje podmínky. Chtěl by v ČR pracovat a žít jako svobodný člověk a nemuset se bát vyjádřit svůj názor.

19. Správní spis dále obsahuje tyto informace o zemi původu:

- Informace OAMP Bělorusko: *Odvody a povinná vojenská služba* ze dne 27. 11. 2023;
- Informace Finské imigrační služby Bělorusko: *Odpor proti válce na Ukrajině, běloruští vojáci na Ukrajině, Angažmá Běloruska ve válce na Ukrajině* (překlad vybraných částí) ze dne 1. 3. 2023;
- Informace Human Rights Watch Bělorusko: *Výroční zpráva Human Rights Watch 2023* ze dne 21. 2. 2023;
- Informace OAMP Bělorusko: *Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav: červenec 2023* ze dne 4. 7. 2023;
- Informace OAMP Bělorusko: *Současná situace účastníků protestů proti výsledkům prezidentských voleb konaných v roce 2020* ze dne 17. 8. 2023.

Posouzení žaloby soudem

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky § 76 odst. 1 s. ř. s.
21. Soud úvodem připomíná, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci zástupce žalobce (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se pak rozumí konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých, obvyklých nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).
22. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

23. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
24. Podle čl. 9 odst. 2 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), může za pronásledování být mimo jiné považováno nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání.
25. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
26. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
27. Podle § 23c písm. c) zákona o azylu mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem.
28. Námitka, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, protože dokumenty, které použil, jsou staré více než rok, není důvodná. Napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 20. 12. 2023 a žalobci doručeno dne 17. 1. 2024. Všechny podklady, s výjimkou Informace Finské imigrační služby ze dne 12. 12. 2022, jsou z roku 2023. Žalovaný si nicméně k téže problematice obstaral ještě novější Informaci OAMP *Bělorusko: Odvody a povinná vojenská služba* ze dne 27. 11. 2023. S ohledem na to není využití rok starého podkladu samo o sobě na závadu. Žalobce nadto nijak konkrétně nezpochybnil relevantnost Informace Finské imigrační služby.
29. Soud se dále zabýval námitkami směřujícími proti posouzení žalobcových obav z pronásledování. Žalobce trvá na tom, že jeho obavy jsou odůvodněné a mají oporu ve skutečnostech obecně známých i ve zprávách o zemi původu. Tyto obavy shrnul v úvodu žaloby: obavy o bezpečnost z důvodu války na Ukrajině, doručování povolávacího rozkazu a obavy z perzekucí kvůli finanční podpoře nyní vězněných přátel. Namítl, že žalovaný odpovídajícím způsobem nezjistil skutkový stav „*v souvislosti s*“ § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Ohradil se také proti závěru o účelovosti jeho žádosti a o nevěrohodnosti tvrzení týkajících se doručování povolávacího rozkazu.
30. Pokud jde o úvahu, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu je účelová, tu žalovaný učinil pouze „nad rámec“ posouzení důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Byť se

tato úvaha soudu jeví jako příkrá a ne zcela namístě, nejde o nosný důvod napadeného rozhodnutí. Obdobně je tomu s úvahou žalovaného ohledně věrohodnosti tvrzení žalobce o doručování povolávacího rozkazu. Žalovaný sice úvodem konstatoval, že věrohodnost tvrzení žalobce snižuje skutečnost, že jeho výpovědi se liší, pokud jde o počet návštěv důstojníků, přesto se související obavou žalobce ze zapojení do konfliktu na Ukrajině zabýval a řádně ji posoudil.

31. Vzhledem k tomu, že žalobce trvá na tom, že jeho obavy jsou odůvodněné a vytýká žalovanému, že jeho tvrzení bagatelizuje a nezohledňuje situaci v zemi původu, přezkoumal soud závěry žalovaného týkající se důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Závěr, že žalobce v minulosti v zemi původu pronásledování nečelil, o nějž se opírá neudělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, žalobce nezpochybnil, a proto jej soud nepřezkoumával. Z výpovědí žalobce nicméně skutečně neplyne, že by v minulosti v zemi původu čelil pronásledování.
32. Žalobce poněkud zmatečně namítá, že žalovaný uplatnil restriktivní výklad zákona o azylu, respektive důvodů pro jeho udělení. Navázal výkladem o nutnosti posuzovat obavu z pronásledování a její odůvodněnost prospektivně podle standardu přiměřené pravděpodobnosti. Uvádí, že je třeba zkoumat všechny minulé incidenty popsané žadatelem jako indicie budoucího pronásledování. Míří-li tento výklad tím směrem, že žalovaný neposuzoval, zda žalobci hrozí pronásledování do budoucna a nezohlednil jeho minulé zkušenosti ze země původu, není tato námitka důvodná. Žalovaný se na str. 4 až str. 7 napadeného rozhodnutí v rámci posuzování důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu zabýval tím, zda žalobce může pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování v zemi původu do budoucna. Minulé negativní zkušenosti žalobce nezohlednil proto, že se žalobce o žádných předchozích negativních zkušenostech v zemi původu nezmínil.
33. Z rekapitulace napadeného rozhodnutí v úvodu tohoto rozsudku je zřejmé, že žalovaný při posuzování důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu posuzoval jak obavu žalobce, že bude pronásledován, protože finančně podporoval přátele, kteří byli posléze uvězněni, tak obavu ze zapojení do války na Ukrajině v návaznosti na to, že žalobce měli v místě hlášeného pobytu v zemi původu vyhledat příslušníci bezpečnostních složek, aby mu předali povolávací rozkaz, s nímž je spojeno omezení svobody pohybu.
34. První obavu žalovaný neshledal důvodnou, protože šlo o jednorázovou, nikoliv pravidelnou, podporu. Žalobce navíc platby nedoložil, ač by to neměl být problém, protože proběhly přes službu Paysend. Žalovaný neuvěřil tomu, že žalobce by mohl být zatčen proto, že přátele, které podporoval, jsou ve vězení. Není podle něj jasné, zda se policie a platbách dozvěděla, a navíc žalobce podle žalovaného nepatří mezi osoby, o které se orgány země původu zajímají, protože není aktivním odpůrcem režimu ani se neúčastnil protestů po volbách v roce 2020. Navíc zemi původu v roce 2021 bez problému navštívil.
35. Na tomto místě je třeba připomenout rozdělení břemene tvrzení a břemene důkazního mezi žadatele (žalobce) a žalovaného v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Břemeno tvrzení tíží žalobce, který má uvést důvody pro přiznání mezinárodní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63). Břemeno důkazní je pak rozloženo mezi žalobce a žalovaného. Není povinností žadatele o mezinárodní ochranu, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné

důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, či ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57). V rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63, NSS uvedl: „Zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.“ Je to tedy žalovaný, kdo nese odpovědnost za náležité zjištění reálií o zemi původu (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58). Za tímto účelem je žalovaný povinen si zajistit zprávy o zemi původu, které musí být důvěryhodné, vyvážené, ověřené z různých zdrojů, transparentní a aktuální. Zároveň se musí týkat otázek, které jsou v té které věci důležité pro posouzení případu (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS).

36. Soud předesílá, že nepřehlédl, že žalobce platby přátelům (ani jiné avizované podklady) skutečně nedoložil. Přestože žalovaný toto v odůvodnění zmiňuje, zřejmě nepovažoval tvrzení žalobce o finanční podpoře přátel za nevěrohodná, neboť se jimi v napadeném rozhodnutí zabýval.
37. Soudu nicméně není zřejmé, z čeho žalovaný vychází, když dovozuje, že žalobci pronásledování nehrozí, protože finanční podpora protestů byla jednorázová, a nikoliv pravidelná. Žalovaný si neopatřil vůbec žádné informace o tom, jak se režim země původu staví k osobám, které finančně podporovaly protivládní protesty (natož aby z nich plynulo, že režim se zaměřuje pouze na osoby, které podporu posílaly pravidelně). Takové informace jsou přitom nezbytné pro posouzení odůvodněnosti žalobcových obav z pronásledování. Z informací o situaci v zemi původu, které si žalovaný obstaral, nelze nic vyčíst ani o tom, zda orgány země původu podnikají nějaké kroky směrem k osobám spojeným s vězněnými účastníky protestů, jak tvrdí žalobce. Žalovaný založil svůj závěr o tom, že režim země původu se zaměřuje pouze na aktivní odpůrce a účastníky protivládních protestů na informacích o zemi původu, které popisují výhradně situaci takovýchto osob. To, že režim země původu perzekvuje novináře, opoziční aktivisty, organizátory a přímé účastníky protivládních protestů ale ještě neznamená, že perzekuce nemohou být širší a nemohou se týkat i dalších osob, například těch, kdo finančně podporovali protestující, kteří byli následně uvězněni. Taková obava se přitom *a priori* nejeví jako zcela neopodstatněná. Žalovaný také implicitně vychází z toho, že není-li jasné, že se policie o žalobcových platbách přátelům dozvěděla, tak o nich neví. Přitom nijak nezpochybnil tvrzení žalobce, že orgány země původu se dozvěděly o platbách, které posílal své matce, a chtěly vysvětlit jejich původ. Z výpovědi žalobce tak plyne, že orgány země původu zřejmě mají způsoby, jak se o platbách ze zahraničí dozvědět i jinak, než přímo od žalobcových přátel.
38. Za přesvědčivý soud nepovažuje ani argument žalovaného, že žalobci nic nehrozí, protože zemi původu v roce 2021 bez problému navštívil. Žalobce byl v zemi původu na třítydenní dovolené do 17. 1. 2021. Žalovanému sdělil, že platby přátelům poslal v roce 2021 z ČR. Žalovaný nezjistil, *kdy* v roce 2021 měl žalobce platby poslat. Byl-li však žalobce na přelomu let 2020 a 2021 v zemi původu na třítydenní dovolené, vyplývá z toho, že platby proběhly až po jeho návratu do ČR. Jelikož právě tyto platby přátelům, kteří měli být uvězněni rovněž až po návratu žalobce (při pohovoru dne 12. 6. 2023 uvedl, že jsou ve vězení asi rok a půl – tzn. uvěznění měl být někdy na přelomu let 2021 a 2022), představují základ

žalobcových obav, nelze je přesvědčivě vyvrátit tím, že žalobce neměl v zemi původu žádné potíže předtím, než se všechny tyto události staly.

39. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že posouzení obav žalobce z pronásledování kvůli finanční podpoře protestujících a posléze uvězněných přátel neobstojí. Závěr o neodůvodněnosti žalobcových obav z pronásledování je založen na skutkových závěrech odporujících obsahu správního spisu a neopírá se o řádně zjištěný skutkový stav, pokud jde o situaci v zemi původu. Vzhledem k tomu, že na zcela totožných důvodech stojí také rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, trpí stejnými nedostatky i posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany. S ohledem na to je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
40. Žalovaný dále nepovažoval za odůvodněnou ani obavu žalobce, že bude nucen bojovat ve válce na Ukrajině, protože mu byl doručován povolávací rozkaz. Žalovaný tento závěr založil na informacích o situaci v zemi původu, které soud hodnotí jako relevantní a aktuální (Informace Finské imigrační služby z 12. 12. 2022, která popisuje kontroly údajů odvedenců probíhající na konci roku 2022, spolu s Informací OAMP *Bělorusko, Odvody a povinná vojenská služby* ze dne 27. 11. 2023). Z nich plyne zejména, že k zapojení země původu žalobce do války dosud nedošlo a prozatím tomu nic nenasvědčuje, neboť mu brání silný odpor řadových vojáků. Z informací dále plyne i to, že došlo ke spuštění mobilizačního cvičení a prověrek spojených s omezením svobody pohybu branců, ale nevyskytly se žádné informace o tom, že by lidé předvolaní k vojenským komisím nebo povolání na výcvik záložníků nebyli propuštěni domů. Tyto informace korespondují s tvrzeními žalobce ohledně doručování povolávacího rozkazu, předvolání k vojenskému cvičení a omezení svobody pohybu. Soud však se žalovaným souhlasí, že tyto skutečnosti nezakládají odůvodněnou obavu z pronásledování ani z nuceného zapojení do války. Předvolání k vojenskému cvičení se nerovná vyslání do války na Ukrajině. Související plošná omezení pohybu branců nejsou pronásledováním. Žalobce současně nezmínil, že by vojenskou službu jako takovou odmítal (odmítá pouze zapojení do války, které nyní nehrozí). Hodnocení žalovaného ve vztahu k těmto tvrzením žalobce tedy obstojí.
41. Žalobce dále cituje ustanovení zákona o azylu a kvalifikační směrnice definující pronásledování a čl. 18 a čl. 47 Listiny základních práv EU a namítá, že žalovaný postupoval v rozporu s přímo použitelným právem EU a relevantním mezinárodním právem. Citace právních předpisů s připojeným konstatováním, že žalovaný nepostupoval v souladu s evropským a mezinárodním právem nicméně nelze považovat za žalobní bod. Žalobce zde nepředestírá vůbec žádnou konkrétní individualizovanou argumentaci navazující na skutkové okolnosti jeho věci. Zcela bezpředmětná je rovněž citace preambule procedurální směrnice týkající se bezpečných zemí původu. Institut bezpečné země původu nebyl v projednávané věci vůbec využit. Není proto jasné, jakou souvislost tento výklad má s projednávanou věcí.
42. Žalobce dále namítá, že žalovaný vykládá zásadu *non-refoulement* v neprospěch cizinců pouze ve vztahu k hrozbě porušení čl. 3 Úmluvy, ač v evropském a mezinárodním právu zahrnuje také právo na život. K tomu soud v první řadě uvádí, že napadeným rozhodnutím nebylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, a proto není argumentace návratovou směrnicí přílehlavá. Pokud se žalobce snaží namítnout, že žalovaný se nezabýval tím, zda by v zemi původu byl ohrožen jeho život, nemůže mu soud ani v tomto případě přisvědčit. Předně žalobce nikdy žádnou konkrétní hrozbu pro svůj život nezmínil. Nejblíže je tomu tvrzená obava ze zapojení do války na Ukrajině. Možností, že žalobce bude nucen bojovat

na Ukrajině, se žalovaný zabýval na str. 5 a str. 6 napadeného rozhodnutí a s odkazem na zprávy o zemi původu konstatoval, že k zapojení žalobcovy země původu do konfliktu zatím nedošlo a ani do budoucna tomu nic nenásvědčuje. Žalovaný se zabýval také právní úpravou trestu smrti a statistikami jeho udělování a výkonu a dospěl k závěru, že žalobci takový trest nehrozí. Tento závěr žalobce nezpochybnil.

43. Žalobce konečně uvedl, že usiluje o posouzení své žádosti s ohledem na čl. 8 Úmluvy a v této souvislosti podává obecný výklad o aplikaci § 14 zákona o azylu a pojmu důvodů hodných zvláštního zřetele. Soud ve stručnosti připomíná, že § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, přičemž neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, č. 375/2004 Sb. NSS). Správní uvážení přitom podléhá soudnímu přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Výklad neurčitěho právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou však plně a meritorně přezkoumatelné (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS).
44. Žalovaný se podmínkami pro udělení humanitárního azylu zabýval na str. 7 a str. 8 napadeného rozhodnutí. Posoudil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, jeho věk a zdravotní stav a dospěl k závěru, že žádný důvod hodný zvláštního zřetele zde není. Byť jde o odůvodnění stručné, považuje je soud za dostatečné a přiléhavé. Žalobce se v žalobě sice dovolává čl. 8 Úmluvy, ale neuvádí, v čem spatřuje ony důvody zvláštního zřetele hodné. Žalobce v ČR nemá žádnou rodinu, je svobodný, bezdětný a zdravý. NSS již dříve ve své judikatuře vymezil situace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020-29), které lze považovat za případy zvláštního zřetele hodné. Jedná se například o osoby zvláště těžce postižené či nemocné nebo osoby přicházející z oblasti stížené humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory; tedy situace, na které sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty § 12 a § 13 zákona o azylu, ale ve kterých by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Soud proto nemá v rámci přezkumu v rozsahu žalobních bodů za to, že by žalovaný v projednávané věci vybočil z pravidel výkladu a aplikace uvedeného neurčitěho právního pojmu či jakkoliv překročil meze správního uvážení nebo ho zneužil. Námitka je nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Soud ze shora uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise a vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
46. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů řízení náleží. Ta zahrnuje náklady na zastoupení advokátkou, které

tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Zástupkyně žalobce provedla v řízení dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. K odměně za právní služby v souhrnné výši 6 200 Kč byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 6 800 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupkyně žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. srpna 2024

JUDr. David Krysa v. r.
samosoudce